

ρwaneύονται βαναύσως. Περιήλθεν ἤδη τὰ τρία τέταρτα σχεδὸν τῶν καθισμάτων. Ὀλίγα τινὰ ἀπομένουν, εἰς ἃ δὲν ἐπλησίασεν ἔτι, πρὸς τὸν μυχόν. Τελευταῖος δὲ, πλησίον τῆς γωνίας, συμμαζευμένος, κάθηται νέος τις, βεβυθισμένος εἰς σκέψεις καὶ ὡς ξένος πρὸς τὸν περίξ του θόρυβον. Ὑπάλληλος ἴσως τις, ὃν προσφάτως ἐπέπληξεν ἡ ἐπιμώρησε τις οἶδε διατί ὁ προϊστάμενός του, σπουδαστῆς ἐρωτόληπτος πιθανῶς, τελειόφοιτος μελετῶν δι' ἐξετάσεις καὶ ἔχων βεβαρημένην τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς ἐργασίας, ἢ τις ἄλλος εἰς ὃν ἀνηγγέλθη ἀρτίως κακὴ τις εἰδήσις. Καὶ ὅταν ὁ γέρον φθάνει πρὸ αὐτοῦ, εἰσάγει ἀμελῶς τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ θυλακίου του καὶ τῷ ῥίπτει ἀπροσέκτως, χωρὶς νὰ κυττάξῃ, νόμισμά τι... Ἀλλὰ, περιέργως, δὲν εἶνε πλέον πεντάλεπτον... Ὁ πελάτης τὸ ἔρριψε, μόλις ψηλαφήσας αὐτὸ, προδήλως ἀπατηθεὶς ἐκ τοῦ σχήματος. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκοτεινῆς σωρείας τῶν χυδαίων κεραμάτων, ἐπὶ τοῦ φαιού χρώματος τοῦ δίσκου, λευκὴ ἀποστίλθει ἡ ἐπιφάνεια καὶ φαιδρά προβάλλει ἡ ἀργυρὰ ὄψις... μιᾶς δραχμῆς τοῦ Ὀθωνος! Ὁ γέρον παρατηρεῖ κατ' ἀρχάς, ἀμφιβάλλων, ὡς νὰ μὴ πιστεῦν εἰς ὅ,τι βλέπει καὶ νὰ μὴ ἐνοῶν... Ἀλλὰ, μετὰ μικρὸν, αἰφνιδίως, συμπεραίνων φαίνεται ὅτι εἶνε δείγμα τῆς ἐκτιμήσεως ἴσως τοῦ ἀγνώστου πρὸς αὐτὸν, ἔκφρασις εὐαρεσκείας ἐπὶ τῇ ἐπιτυχεῖ μουσουργίᾳ του, σημεῖον ὑπολήψεως πρὸς τὴν τέχνην του, κατασχυκνημένος προφανῶς, ὑποκλίνει μέχρι τοῦ ἐδάφους τὸ κυρτὸν σῶμά του καὶ δι' ἐντόνου φωνῆς, ἀξιοπρεπῶς :

— Grazie, signore, λέγει, mille grazie!...

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ARMENIKAI PAROIMIAI

Λέγε ἴλιγα ν' ἀκοῦς πολλά.

Γνωστικός λόγος βγάνει καὶ τὸ φίδι ἀπ' τὴν τρύπα του.

Ἄσπρο φίδι καὶ μαῦρο φίδι — καὶ τὰ δύο φίδια εἶνε.

Μόν' ὁ φτωχὸς νοιώθει τὸν πόνο τῆς φτώχειας.

Ὅρνια ποῦ πάχυνε δὲν γεννάει πλειά.

Ὁ κόσμος εἶνε σκάλα· ἄλλοι ἀνεβαίνουν κι' ἄλλοι κατεβαίνουν.

Τὸ δέντρο λέει ἔς τὸ πελέκι: «Δὲν θὰ ἴμποροῦσε νὰ μὲ κόψῃς ἂν δὲν ἦταν ἀπὸ μένα κομμένο τὸ στηλιάρι σου.»

ΟΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ

ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

(Κοιτῶν κομψότατα ἠὺτρεπισμένος.)

Ο ΚΥΡΙΟΣ (εἰσερχόμενος)—Ὄψ! (ὑπὸ τὴν ἀμυδρὰν ἀνταύγειαν τῆς ἐστίας βραδέως βαδίζων πλησιάζει καὶ ἀφίρει ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης δέσμην εὐωδιστάτων μερεξέδων, λαμβάνει ἐπειτα τὰ σπέρια καὶ προσπαθεῖ ν' ἀνάψῃ.)

ΠΡΩΤΟΝ ΣΠΗΡΤΟΝ (συντριβεται)—Κράκ!

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΣΠΗΡΤΟΝ (συντριβεται)—Κρίκ!

ΤΡΙΤΟΝ ΣΠΗΡΤΟΝ (συντριβεται)—Κρααάκ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Ἀνάθεμα τὸ μονοπόλιον!

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΣΠΗΡΤΟΝ (ἀνάπτει)—Ψίτ!

ΤΟ ΚΗΡΟΠΗΓΙΟΝ.—Ἀξιοτήτα ποῦ τὴν ἔχεις!

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΤΟΙΧΟΥ.—Ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δέκα!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Κάμε γρήγορα καὶ θὰ μαρκαθοῦμε. Πότε θὰ μὰς δώσης εἰς ἐκείνην; Ὁ χορὸς ἄρχισε ἀπὸ τὰς ἐννέα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Τὸ ξεῦρω πῶς ἄρχισε ἀπὸ τὰς ἐννέα, μὰ δὲν ἴμποροῦσα νὰ πάγω ἀπὸ τὴν ἀρχὴν. Διὰ νὰ πάγῃ κανεὶς μασκαρεμένος εἰς ἓνα σαλόνι πρέπει νὰ γείνη ἡ ὥρα δεκάμιση, ἔνδεκα. Τότε θὰ πάγουν καὶ οἱ ἄλλοι. (Κάθηται βαρέως εἰς τὸν καναπέν.)

Ο ΚΑΝΑΠΕΣ.—Ἄϊ!

(Ὁ Κύριος ἐγείρεται καὶ ἀρχίζει νὰ ἐκδέεται βιαστικά. Τὰ ἐνδύματά του λιπτοῦσι κάτω.)

Ο ΤΑΠΗΣ.—Τί ἔχει πάλιν σήμερα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Αὐτὴ ἡ ἰδέα, νὰ στείλω τὴν γυναϊκά μου ἀπόψε εἰς τὸν Πειραιᾶ εἰς τῆς μητέρας τῆς μαζί μὲ τὸ μωρὸ, ἦτον λαμπρά. Ἐγὼ εἶχα ἐργασίαν, εἶχα τάχα νὰ τελειώσω κάτι λογχειασμοὺς καὶ δὲν ἴμποροῦσα νὰ τὴν συνοδέωσω.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Λαμπρὰ ἰδέα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Οἱ ὑπηρεταὶ λείπουν καὶ αὐτοί. Εἶμαι ἐλεύθερος νὰ πάγω νὰ ἰδῶ τὴν ξανθὴν...

ΜΙΑ ΚΑΘΕΚΛΑ (ἐκπλαηκτος).—Τί λέγει;

Α ΔΛΗ ΚΑΘΕΚΛΑ.—Περίεργη!

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΘΕΚΛΑ.—Φλύαρη!

Η ΚΟΥΝΟΥΠΙΕΡΑ (φωνῇ ἀκραθεῖ).—Σούτ!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ.—Πήγαινε νὰ διασκεδάσης ὀλίγον· φθάνει ἡ καθημερινὴ πληξίς τοῦ σπιτιοῦ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ.—Δύο χρόνιζ' πανδρεμμένος καὶ δὲν ἔκαμα τὸ ἐλάχιστον, διὰ τὸ ὁποῖον νὰ ἔχω τύψεις συνειδήτος.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ (ἀνηρητημένη εἰς τὸν τοῦχον).—Τί ἔχεις νὰ παραπονεθῆς; Δὲν εἶσαι εὐτυχής;